

KAPITEL TIO

Läger

VATTEN VISSTE INGET, och kunde inte hjälpa. Det var det första som May-ah fick reda på när hon steg upp nästa morgon. Elementaren skakade sorgset på huvudet och gav upp en tung suck.

– *Det finns ingenting jag kan göra*, suckade hon med sin allvarsamma röst, och May-ah stönade inombords.

Hon visste vad som skulle komma nu. Väganvisningar. Ett annat rike att vandra till, många ensamma dagar.

– *Min syster i nordväst flyger med vindar över världen*, sa Vatten. *Hon kan veta.*

May-ah suckade. Självklart. Det var inte så lätt. Hon skulle få vandra tvärs över Taran-Zell till Comerindor, luftriket. Hur hade hon kunnat tro något annat? Det skulle inte ta slut.

.....

May-ah svor tyst för sig själv där hon klafsade fram genom lera och halvt förmultnande växtdelar. Hon hade lämnat Sakimar bakom sig nu, hade färdats länge genom gytjig stäppmark. Hon var hjärtligt trött på att hon inte verkade komma någonstans. De blånande Anelabergen var alltjämt långt borta, de växte någon tum för varje dag men inte tillräckligt fort. Ryggsäckens remmar skar in i eyidens axlar, hennes fotklor hade tappat en hel del fjäll och såren smärtade för varje steg hon tog. Tillråga på allt höll maten på att ta slut. May-ah trampade ilsket på. Fler råd hade hon fått, fler upplysningar. Men ingen hjälp eller konkret vägledning. Vatten hade varit så dyster att det hade smittat av sig på den unga eyiden, och hon hade känt hur tyngden från Tårsjön hade smugit sig allt närmare. Efter bara några dagar hade May-ah gett upp och beslöt sig för att uppsöka Luft. Härskarinnan av Sakimar gav henne mat, märkligt kalla svampiga frukter med smak av förruttnelse, som hon artigt hade tackat för. Nu var hon tvungen att ransonera det hon hade, hon var knappt ens halvvägs ännu. Så May-ah gick på, försökte strunta i de skärande smärtorna i fötterna när det smutsiga vattnet trängde in i såren, trots att det var svårt. Färden gick långsamt framåt. Ständigt stannade hon för att se till skadorna, eller så snubblade hon och skrek högt av smärta innan hon fick fullt med lera i munnen och tystnade.

– *Vid eldens förtärande ilska och vindens kalla snålbläst, muttrade hon efter att åter ha kravlat sig upp. Jag kan inte fortsätta såhär. Jag kan känna hur orken rinner av mig. Och det här dubbelt förbannade regnet!*

Hon såg upp mot den molntäckta himlen och fick en enorm vattendroppe i ena ögat. Hon blinkade irriterat bort den. Kylan var ett annat problem. Det kändes som om hon inte hade varit riktigt torr sedan hon lämnade Sakimar, och där hade det i och för sig också varit svårt att hålla fukten borta. May-ah rynkade pannan och började räkna på fingrarna. Det hade varit i början av maj som Gorn hade brunnit ner. Ett vårbröllop skulle hon ha fått, om det inte hade varit för de där... de där varelserna. May-ah kände hur hennes händer knöts av ilska. Trots det som Jord hade sagt, att elindianerna bara var ett stackars vilselett folk utan verklig ondska, kunde den ensamma eyiden inte låta bli att hata dem för vad de hade gjort. Så många liv stulna... för en gud. May-ah svalde gråten som hotade att bryta fram på nytt. Smärtan passerade åter genom hennes klor, skar som knivar under fjällen. Hon stönade lågt. Åh, om hon bara fick vila, bara en liten stund på något varmt ställe. Ett ögonblick utan att behöva oroa sig för något. Och få en bit mat, tillagad och varm. Medan hon snubblade fram drog May-ah upp en av de konstiga frukterna som hon hade i ryggsäcken. Så fort hon hade satt tänderna i den kändes det som om hon fick munnen full av luft i en evig vattenvärld. Hon behövde knappt tugga för att få ner det, biten liksom gled nerför strupen och la sig som dimma i hennes mage. Hon åt upp hela frukten och la ner de ärtstora svarta fröna i ryggsäcken igen. May-ah var en typisk skräpsamlare. Hennes mor hade alltid vojat sig väldigt över de stenar och barkbitar som hon hade plockat med sig hem under sina promenader runt i skogen. Bara för att de var så vackra, så speciella. May-ah log lite sorgset vid minnet, och för ett ögonblick glömde hon nästan sin smärta och sin ensamhet. Aveni hade tyckt att hennes samlande var rart. Det hade han sagt en gång efter att hon stolt hade visat honom ett av sina finaste fynd, en sten som glittrade likt guld av saltkristaller. Då hade han strukit henne över håret, ömt och försiktigt. Och May-ah hade nästan svimmat av lycka över att han rörde vid henne. Regnet var så sövande kallt. May-ah svepte den alltmer slitna manteln om sin tämligen späda och höjde blicken för att se ifall Anelabergen hade kommit närmare. Jo, litegrann hade de växt sen igår. Hon kunde skymta dess höga toppar genom regnet. Men än var det långt till vindarnas rike. May-ah lät ena handen glida ner i innerfickan på manteln och drog upp Reliken. De evigt svarta stenarna blänkte nästan hånfullt mot henne. Såvitt May-ah kunde minnas hade stenen längst ner till vänster, sydväst på Relikens karta, varit i det närmaste vit. I det vita hade tunna slöjor i obestämbara färger virvlat omkring likt löv i vinden. Därför smärtade det henne extra hårt, när det som förut hade varit så ljusst nu var svart som natten. Hon la tillbaka Reliken i fickan. I vanliga fall brukade det ge henne styrka att fortsätta genom att titta på amuletten, men nu kände hon sig bara dubbelt så eländig. May-ah

suckade. Det var så svårt att gå, så uttråkande, så monotont och smärtsamt. Hon snubblade fram nu, det krävdes stor styrka för att överhuvudtaget hålla sig uppe. Hennes ögon var i stort sett slutna, och benen rörde sig av sig själva. Någonstans på gränsen till barmhärtig medvetlöshet uppfattade May-ah att ett varmt gult sken lyste bakom hennes ögonlock och färgade mörkret djupblått. Hon log svagt. Värme. Sedan mindes hon inte så mycket mer.

•••••

Ett par ögon stirrade på henne. De var människoögon, och de var gnistrande gröna. Någonstans hördes ett mjukt skratt, som nog skulle ha varit förtjusande om det inte hade ekat så isande kallt. May-ah såg sig om, men det fanns ingen där.

Se upp, se upp du. Men det kommer inte att spela någon roll. I slutändan, eyid, i slutändan vinner alltid jag.

Rösten var... glad. Smädande glad, skadeglad.

– Vem är du? *viskade May-ah, och hennes röst var torr.*

Framför henne skimrade det omgivande mörkret till, och en gestalt trädde fram. Den var eyidisk, med ljusblå hud och slank figur, men ögonen var mänskliga och intensivt gröna.

Vem jag är?

Eyiden talade inte, i alla fall inte i den meningen att hennes läppar rörde sig. Hon bara log och betraktade eyiden från Gorn med hänfullt korsade armar. Och nu kände May-ah igen henne. Det var hon själv.

Jag är den förlorade systemen.

•••••

Någonstans i May-ahs huvud tändes en liten gnista av medvetande. Den var inte särskilt kraftig, men den fick henne att öppna ögonen. Hon låg på marken, med ena kinden tryggt vilande mot soltorrt gräs och doften av blommor i näsan. Gnistan i hennes huvud växte tills hela hennes kropp var vaken. Det bultade dovt i hennes ben, och hon hade en molande huvudvärk, men annars var det inget fel på henne. Och regnet var borta! May-ah bekämpade impulsen att hoppa upp och börja dansa av lycka, istället satte hon sig och började försiktigt massera sina tinningar. De gröna ögonen glodde fortfarande på henne från insidan av hennes ögonlock, och den ”förlorade systemens” fnitter ekade i hennes huvud. Kvickt kom May-ah på fötter, mest för att jaga bort alla intryck hon fick. Ignorerande huvudvärken ruskade hon på huvudet. Det skulle ut ur hennes minne, nu genast!

Kanske bäst att gå, tänkte hon. Att försvinna fort, så kanske drömmen också försvinner.

Men hon kunde inte ha drömt. Att drömma innebar sömn, och hennes släkte sov aldrig under de varma månaderna. Så det måste ha varit något annat. Koma kanske. Med snabba stressade rörelser, som om hon vore förföljd, drog May-ah upp ryggsäcken på axlarna och började gå. Hon hade inte färdats länge förrän hon märkte att träden runt henne hade blivit tätare. En doft av värme och fukt slog emot henne och fick henne att drabbas av en fruktansvärd hemlängtan. Det här var en skog, en ljuvlig skog med alla ljud och synintryck som May-ah hade vuxit upp med. Någonstans hoade en uggle, fjolårslöv prasslade av en nyfiken igelkott, och spridda tjatter av ekorrar och fåglar hördes bland träden. Eyiden drog flera djupa andetag, och sakta kände hon hur alla spänningar släppte. Det här var hennes miljö, hennes marker. När hon slappnade av märkte hon hur hungrig hon var. Men ryggsäcken var i stort sett tom, förutom fröna av den vattenfrukt hon hade ätit tidigare. Kanske hon skulle... Det fanns andra språk som Ledaren hade lärt ut och alla hade inte varit lika komplicerade som människans. May-ah log brett för sig själv och vände upp ansiktet mot en familj koltrastar som satt på en gren ett par fot ovanför hennes huvud.

God morgon, började hon artigt efter att ha harklat sig svagt för att visa att hon var där.

De svarta fåglarna betraktade henne avmätt, de måste precis ha ätit frukost. Den största av dem, en hanne med glänsande fjädrar, hoppade ner ett par grenar för att komma närmare May-ahs ansikte.

Du är ingen människa, sa han utan ett ögonblick tvekan. *Vad är du?*

Jag är en eyid, svarade May-ah och uttalade det sista ordet mycket långsamt på sitt eget språk. *Jag... kommer inte från den här skogen. Finns det någonstans där jag kan finna något att äta?*

Den störste koltrasten såg fundersam ut.

Om du gräver lite i jorden så hittar du säkert lite mask, sa han generöst.

May-ahs leende blev till ett grin, och hon gjorde sitt bästa för att dölja hur fruktansvärt hon tyckte förslaget var. Äta en levande varelse? Med tankar och känslor? Så... så vidrigt.

Åh, nej tack, sa hon artigt. *Jag... jag vill inte ta mat från fåglarna. Finns det några ätliga växter?*

Det växer blåbär en bit söderut, sa en yngre koltrast. *Och lite allt möjligt faktiskt. Fråga rådjuren, de brukar hålla reda på det som grov.*

Tack så mycket, sa May-ah och nickade mot fåglarna. *Nuenda.*

Sedan gick hon för att leta reda på rådjur.

.....

Medan hon på lätta klor halvsprang genom skogen försökte May-ah erinra

sig de späda hjortdjurens språk. Hon visste att de egentligen inte talade med ljud, Ledaren hade en gång sagt något om att deras blickar sa mer än ord. Det hade inte funnits många rådjur i Gorn, så May-ah hade aldrig riktigt förstått vad det var han menade. Det var inte förrän hon såg dem som hon upptäckte det. Den lilla familjen rådjur stod i en glänta med de smäckra huvudena böjda för att kunna äta av det späda försommargräset. Tveksamt, rädd att störa, tog May-ah ett par steg närmare. Ett av djuren, en bock av de små utbuktningarna i pannan att döma, rätade på sig och betraktade eyiden med milt intresse. Hon log osäkert. De andra rådjuren, två av dem verkade mycket unga, gjorde likadant som bocken. Uttrycket i deras blanksvarta ögon var så... förstående. De verkade uppfatta allt, minsta glimt av förändring. Ledaren hade haft rätt, man behövde inte ord för att tala med rådjur. När den lilla familjen steg åt sidan fick May-ah se att ett litet kid låg på marken. Dess ena bakben verkade sitta snett, som om ett brutalt slag hade knäckt det, och kidet låg på sidan med slutna ögon. Genast glömde May-ah sin egen hunger och skyndade fram till det. Så fort hon rörde vid det brutna benet spratt den lilla kroppen till, och kidets mörka ögon såg på henne med all världens smärta i blicken.

– *Stackars liten*, viskade eyiden och strök lugnande över kidets sträva päls.

Hon vände blicken mot rådjursbocken som stod intill henne.

– *Finns det något jag kan göra? frågade hon. Något att hämta... ett förband? Men det skulle inte räcka...*

Hon bet sig i underläppen. Bocken tittade bara på henne med något bedjande i blicken. Tveksamt undersökte May-ah skadan, men hon hade ingen aning om vad som borde göras. I Gorn hade det varit läkekvinnor, och det hade varit de som tog hand om såna här skador. May-ah hade aldrig känt sig kallad till att lära sig mer om läkekonst än vad alla visste. Nu ångrade hon det bittert, men det fanns inget att göra. Om inte kidet fick hjälp, och hjälp av någon som visste vad den gjorde, så skulle benet läka fel. Kidet skulle inte kunna gå ordentligt, och snabbt bli offer för olika rovdjur. May-ahs hjärta snördes ihop av medlidande, och hon flyttade sig så att det unga rådjurets silkeslena huvud låg i hennes knä. Det verkade lugnas av hennes smekningar, och slappnade av trots det som måste vara outhärdlig smärta.

– *Hur länge har benet varit brutet? frågade May-ah tyst. Mer än sju dagar?*

Ett av de yngre rådjuren steg fram. Det skakade lätt på huvudet, så eyiden vågade sig på ett optimistiskt leende.

– *Då kanske det ändå finns hopp! Men det bör ske snabbt, la hon till. Och jag äger varken helande örter eller förband...*

Då tog bocken en litet skutt upp i luften, och med ens verkade han ivrig. May-ah behövde bara se på honom för att förstå.

– *Vill du visa mig något?*

Bocken kastade med huvudet och slängde med det inåt skogen, västerut. May-ah hann knappt tänka. Ytterst försiktigt la hon kidets huvud tillbaka ner i gräset och kom på fötter. Innan hon visste ordet av flög hon fram vid bockens sida, hon sprang som hon aldrig hade sprungit förr. De ljumma morgonvindarna blåste bak hennes hår, och tunna löv fastnade i det när hon i sin framfart nuddade vid grenarna. Hon brydde sig inte om det. Rådjurets hjärtformade svans hoppade upp och ner framför henne, träden susade förbi och förvandlades av farten till en suddig grön massa. Och lika plötsligt som språngmarschen hade börjat så var den över, och de befann sig alldeles i utkanten av skogen på andra sidan. De slocknande stjärnorna strålade över en by som ännu var försänkt i slummer. May-ah, som andades tungt av löpningen, såg på bocken.

– *Ska jag... söka hjälp här?* undrade hon.

Han nickade, och May-ah drog ett djupt andetag.

– *Låt gå, jag gör det*, sa hon. *För kidets skull. Människor skrämmer mig.*

För det gjorde de, fortfarande. En gammal inrotad rädsla för vad hon inte kände till var svår att bli av med, oavsett hur vänliga Nea och Jess' familj hade varit. May-ah suckade och vek upp mantelhuvan över ansiktet.

.....

Tyst som en mus gick hon in i byn, rädd att hon skulle väcka någon med sin blotta närvaro. Solens matta strålar tog sig längre tid att tränga igenom skuggorna mellan husen, och det var ännu skumt längs gatorna. En bit framför henne stod en liten grupp morgonpigga män och samtalade lågt med varandra. Där May-ah stod bakom ett gathörn kunde hon uppfatta ett par ord.

– Ja, fortfarande försvunnen... vägvaktare har letat längs med hela Eyaca... alla spår mot Rosendalen...

– Varför har vi inte bara skickat dit några män? frågade plötsligt en ung man med hög röst.

De andra hyschade honom strängt.

– Viktor, man pratar inte om Rosendalen, sa en äldre man.

May-ah kunde se hur hans gråa skägg guppade upp och ner medan han talade.

– Varför? ville Viktor veta, men han sänkte i alla fall rösten. Vad är det som är så hemskt med... det där stället?

– Jag säger bara det, sa en gyllenhårig man med bister röst, att det är något onaturligt med ett ställe där ingen bråkar. Och den där lorden som de har... Såna ögon...

Han skakade på huvudet.

– Så ni struntar alltså i Moira på grund av vidskepelse? fråste Viktor ilsket. Rosendalen är bara ett ställe, som andra. Som Pellira!

Pellira... Var det namnet på byn som hon befann sig i? Förmodligen. Men så var det det där namnet också, Moira. På något sätt kändes det som om May-ah borde känna till det, trots att hon aldrig hade hört det förrän nu. Som ett minne hon hade glömt bort att hon hade.

Den skäggige mannen tog åter till orda.

– Ni unga, ni tror inte på tidigare generationer, muttrade han. Vidskepelse minsann? Hur förklarar du då den där märkliga hostsjukdomen som kom österifrån förra året? Om jag inte minns fel så sa doktor Retsir själv att han aldrig hade sett något liknande.

Viktor tittade lugnt på den gamle med armarna korsade över bröstet.

– Herr Mattias säger att nya sjukdomar kommer hela tiden, sa han. Och han säger att man inte kan skylla på några bara för att det råkar vara från deras håll som sjukdomen kommer. Dessutom, mina herrar, har jag ett ärende att uträtta nu. Ni får ursäkta mig.

– Får man fråga vart någonstans du har ärende? frågade den ljushårige mannen. Någon flicka?

Den gamle skrockade, och May-ah kunde i den ljusnande morgonen se hur Viktor rodnade.

– Jag lovade min far att se till gamle Retsir, så att han har vad han behöver, sa han kort.

May-ah spetsade öronen. Den där Retsir, han var läkare. Precis vad hon behövde. Hon svepte manteln om sig och kröp ihop i den krymplingsaktiga ställning som hon använde sig av i människobyar. Viktor såg henne inte när han småsprang förbi henne, och hon började följa efter honom. Han var snabb, May-ah var tvungen att springa för att inte förlora honom ur sikte. De trånga gatorna vindlade sig fram som en labyrint, men Viktor verkade kunna alla mörka gränder och varenda skarp krök.

Den här byn är mindre än Eyanib, tänkte May-ah medan hon sprang. Men de kan inte ligga speciellt långt ifrån varandra. Jag måste ha tagit den absolut längsta omvägen till Pellira, och för vad? Absolut ingenting.

Hon svängde runt ett hörn och märkte att hon plötsligt var ensam. Viktor syntes inte till någonstans, hur mycket May-ah än såg sig om. Gatan såg ut som alla andra, men nu var ljuset bättre. Någonstans långt borta gol en tupp.

– Fick dig! sa en plötsligt skarp röst som fick May-ah att hoppa till av skräck. Jag kände väl på mig att någon följde efter. Om du vill råna mig så högg du allt i sten, för jag har varken pengar eller något värt att... Vem är du?

Med hjärtat paniskt bultande grep May-ah tag om mantelkanten och kröp ihop ännu mer. Viktor betraktade henne med misstänksamhet i sina nästintill svarta ögon.

– Är du stum? frågade han.

– Jag... talar inte bra, sa May-ah lågt och förbannade tyst det faktum att många skuggor nu jagades på flykt undan solljuset.

Borde jag ha väntat till natten istället? tänkte hon.

– Är du en främling i Pellira? sporde Viktor vidare. En utlänning? Var kommer du ifrån?

Efter att ha tänkt febrilt ett ögonblick förstod May-ah vad han hade frågat.

– Gorn... sa hon svävande och viftade lite med ena handen.

Hon ångrade genast att hon hade gjort det och skyndade sig att åter gömma handen i ett mantelveck innan Viktor la märke till dess färg.

– Gorn? upprepade ynglingen med rynkad panna. Den byn har jag aldrig hört talas om... Vad heter du?

Den frågan kunde hon i alla fall.

– May-ah, sa hon och nickade kort. Jag behöver... hjälp. Doktor?

– En doktor? Vi har bara en doktor, och han är själv lite krasslig. Men jag känner en som kan lite grann. Du har tur att han är här, han hälsar inte på så ofta. Hans första besök på nästintill en månad! Följ med mig.

Han småsprang i förväg nerför en backe, svängde till höger och fortsatte sedan fram till ett högt hus som var byggt helt i sten. Det verkade gammalt, som en rest från en forntida borg. En stor skylt i form av ett grönt träd hängde utanför, och kedjan den hängde i gav ifrån sig små smällar när den slog emot väggen. May-ah blev stående under den och kastade nervösa blickar på ljuset som sken ut genom fönstren. Viktor missuppfattade hennes tystnad och trodde att hon var överväldigad.

– Det är stans finaste värdshus, sa han med ett så stolt tonfall att man kunde tro att han hade byggt allting med egna händer. Det är här herr Mattias bor när han är i Pellira. Undrar om han är hemma, han brukar ofta gå över till gammeldoktors... Kom.

– Jag... kan inte, sa May-ah lågt. Inte gå in. För ljust, inte bra.

Viktor rynkade pannan igen.

– Nog för att jag har mött en och annan som har varit mörkrädda, sa han. Men det är då första gången jag träffar nån som vart rädd för ljuset.

May-ah var tyst. Hon förstod vad den unge mannen sa och visste att han väntade sig en förklaring, men det kunde hon inte ge honom utan att visa sitt ansikte. Och hon visste inte ifall han var att lite på ännu.

– Du gå, sa hon bestämt. Hämta läkare. Nu.

Viktor öppnade munnen för att säga något, men sedan slöt han den igen. Kanske han förstod att han inte skulle få något svar.

May-ah såg genom värdshusfönstret hur Viktor gick fram till en yngling som verkade yngre än han själv, och som satt och spelade tärning med ett par

andra. Hon såg dem byta ett par ord, och hur herr Mattias' ansikte rynkades av plötslig oro. Han nickade åt Viktor och reste sig med ett ursäktande leende åt sina kamrater. Sedan vände han ryggen till och försvann uppför en trappa som förmodligen ledde till hans sovrum. Viktor kom åter ut till May-ah.

– Han skulle bara hämta sin medikamentsväska, sa han. Han kommer snart.

Efter en liten stund dök herr Mattias upp igen, nu med en ryggsäck som liknade May-ahs egen på ryggen. När han kom ut i gryningen kunde eyidens känsliga luktsinne känna de svaga odörerna av örter från den, vilket fick henne att lita mer på att herr Mattias visste vad som skulle göras. Hon log osynligt mot honom under mantelhuvan och vinkade åt honom att följa med. Det lilla sällskapet gick med hastiga steg genom Pelliras gator med May-ah i spetsen. Hon kände sig ganska så osäker inför de båda unga männen, men för rådjurskidets skull tvingade hon sig att lita på dem.

– Framme snart, sa hon när de hade kommit in i skogen, som glänste yrvaken i den grynande solens strålar.

– Vad är det som har hänt? frågade herr Mattias. Jag vet inte, jag kanske saknar något.

– Ben sönder, svarade May-ah. Djur...

– Ett brutet ben? Något annat?

Eyiden tänkte efter, och sedan skakade hon på huvudet. Nej, hon kunde inte minnas att det hade varit något mer.

– Herrn, tror du att det är säkert att gå in i skogen tidigt om morgonen? frågade Viktor nervöst. Saker kan hända...

Skogen runt Pellira var gammal, en rest från dess mäktiga släkting Salûm i söder, och det fanns saker i den vars krafter var starkast i gryningen. May-ah kunde känna deras närvaro, de var en rädsla som var så stark att hon nästan mådde illa. Jo, det var en risk i att gå in i skogen. Men kidet... Herr Mattias kastade en blick in i skogen och tittade sedan på May-ah, som såg mycket nervös ut. Hon var rädd att det redan var för sent, att något rovdjur hade hittat den skadade ungen och dödat den.

– Skynda, sa hon bedjande och ryckte herr Mattias i manteln. Snälla...

Han stirrade på hennes hand som hon, utan att tänka, lät vila på hans axel. Det tog May-ah loppet av ett andetag innan hon kom på vad det var hon gjorde och drog tillbaka handen i mantelns skyddande mörker, men skadan var redan skedd. Både herr Mattias och Viktor hade sett hennes hand blå färg, de krökta fingerklorna, och de glodde på henne med både rädsla och nyfikenhet i sina ögon.

– Vem... vad är du? frågade Viktor och försökte genomtränga dunklet under May-ahs huva med blicken.

Eyiden tog ett steg tillbaka, hennes hjärta bultade skräckslaget och det

susade av tusen tankar i hennes huvud. Vad skulle hon göra nu? Hon hade två val. Dels så kunde hon springa sin väg, långt bort från Pellira. Men då skulle inte kidet klara sig länge. Eller också kunde hon visa sitt ansikte och hoppas på det bästa. Hon blev stående tveksam en lång stund. Så suckade hon lätt och drog av sig huvan. Hon visste det inte själv, men hon utgjorde nu en ganska så imponerande syn. De nyvakna solstrålarna smekte hennes hud och fick den att skimra i förgätmigejsblått. Stjärnor glittrade i hennes svarta ögon och vinden lekte med det silvertunna håret som omringade hennes smala ansikte. Hennes amorbågslösa mun var krökt i ett osäkert leende, och när en lekfull vindil fick den slitna manteln att bölja ut likt vingar bakom henne var helhetsintrycket absolut praktfullt. Herr Mattias verkade paralyserad. Han blinkade fånigt ett par gånger, som om han inte kunde tro sina ögon, men i övrigt rörde han inte en min. Det var pinsamt tyst en god stund innan han äntligen sa något.

– Jag trodde inte att det fanns några av de blåhyade kvar i dessa trakter.

May-ah såg överraskat på honom, men hennes panna var rynkad.

– Jag är eyid, sa hon och la handen med de långa smala fingrarna på sitt bröst. Jag är May-ah från Gorn.

– Jag vet vad du är, sa herr Mattias, och han kunde inte dölja ivern i sin röst. Du är av det hemliga folket, en eyid, en blåhudad. Vad... vad gör du här?

May-ah svarade inte. Dels kunde hon inte orden, och dels visste hon att det låg ett skadat rådjurskid i skogen och väntade på henne.

– Inte tid, sa hon kort. Kom nu. Lita på mig.

– Självklart. Min patient, nickade herr Mattias. Viktor, om du är osäker så får du stanna här. Jag går in.

May-ah brydde sig inte om att fälla upp huvan igen, nu när de båda unga männen visste vem, och vad, hon var kunde hon lika gärna njuta av den friska morgonluften. Viktor sa ingenting, stannade bara troget vid sin herres sida. De fortsatte, nu skyndande mot gläntan. När de kom dit hade kidet åter lagt ner huvudet och slutit ögonen. May-ah föll på knä intill den lilla kroppen och strök kidet lugnande över pälsen. Det gnydde lite, det enda ljud hon någonsin hade hört det ge ifrån sig.

– Ett rådjur? sa Viktor förvånat.

Herr Mattias brydde sig inte om sin kamrat utan satte sig på kidets andra sida.

– Det var värst, sa han efter att ha undersökt det brutna benet. Vad var det som orsakade det här?

May-ah visste inte, och kidet kunde inte berätta det för henne, så hon skakade på huvudet. Herr Mattias drog av sig sin ryggsäck och packade upp flera små knyten med både torkade och färska örter. Ett par av dem kände May-ah igen, torkade blad av småborre och blommor av rölleka som båda

verkade sårläkande, och även ett flertal förslutna lerkrus som luktade starkt.

– *Såja*, viskade eyiden till kidet, vars huvud darrade svagt under hennes smekande hand. *Han ska hjälpa dig att bli frisk, och det ska bli så bra alltihop. Jag lovar.*

Herr Mattias bet sig i läppen.

– Benet måste spjälkas, sa han. May-ah?

Den unga eyiden tittade upp.

– Vi behöver spjälor, sa han. Kan du finna några? Sådär en tre fot långa, och starka nog att bära kidets vikt?

May-ah nickade och kilade in i skogen. Hon hade funnit ett par lämpliga käppar och skulle just till att springa tillbaka, när ett genomträngande skrik av smärta hördes från gläntan. Vild panik steg upp inom henne. Vad hade de gjort? Vad hade hon gjort? Det var hon som hade visat dem vägen, hade lett dem dit med en bön om hjälp. Hur kunde hon vara så dum? Med bankande hjärta skyndade sig eyiden tillbaka. I gläntan låg kidet, till synes medvetslöst. Herr Mattias arbetade under tystnad med det brutna benet. Han log blekt upp mot May-ah, som stirrade förskräckt på honom.

– Vi var tvungna att bryta upp benet, sa han förklarande. Det hade redan börjat läka fel. Jag ber om ursäkt.

May-ah la ner käpparna vid hans sida och tog en närmare titt på det brutna benet. Till hennes stora lättnad låg det rätt nu, och det såg inte längre lika groteskt ut. Kidet skulle bli helt återställt.

•••••

Det tog en stund att linda om benet ordentligt och mata kidet med en näringsrik örtblandning, och under den tiden vågade sig de andra rådjuren närmare. Med skygga blickar betraktade de de tre varelserna som kämpade för att hjälpa deras minsting. Hon med blå hud verkade vänlig och uppriktigt orolig för sin patient, tyckte de. Och den kortare av människorna, läkaren, ansträngde sig verkligen. Den tredje i sällskapet var, om inte direkt opålitlig, så ändå mindre... intresserad. Han var någon helt annanstans, och hans blick var frånvarande.

Han saknar något, sa rådjursbockens blick till hans hustru.

Ja, jag ser det, svarade hinden. *En flicka, som lämnat honom. Han sörjer henne.*

De studerade de tre en stund till. Den blå hade tagit av sig sin mantel för att svepa om kidet, som darrade av köld. Vinden lekte i hennes hår, men själv såg hon inte ut att frysa.

Hennes hjärta ömmar för vår lille, sa bocken tyst.

Make min, ser du hennes framtid?

Han böjde sitt huvud mot marken i sorg.

Hennes liv blir svårt, sa han. Många svårigheter, en lång resa. Men hon finner vila så småningom, vila och vänner. Hennes goda hjärta skänker henne mycket gott, men också mycken smärta.

Smärta har redan tillgivits henne, påpekade hinden mjukt.

Jag påverkar inte varelsers öden, min älskade, lika lite som du kan göra något åt deras förflutna.

Hinden nickade tyst.

Jag vet det, suckade hon. Förlåt mig, make.

Kidets förband var lagt nu, och benet var ordentligt spjälkat. Herr Mattias reste sig upp.

– Se till att han får vatten, sa han till May-ah. Och mer av den örtblandning jag gav honom. Den bör ge kraft nog för att han ska bli helt återställd.

May-ah nickade leende.

– *Mendar*, sa hon tacksamt.

Hon såg betänksamt på honom en stund, och han fick en känsla av att hon ville be honom om något mer.

– Finns det något annat jag kan göra för dig? frågade han tillslut.

May-ah tvekade och nickade sedan. Så sträckte hon fram sin ena fågellika fot, som hade svullnat till nästan sin dubbla storlek under hennes vandring. Lera och gyllene blod fläckade de smaragdgröna fjällen som glänste matt i solen. May-ah hade varit så uppfylld av oro för kidet att hon hade ignorerat den bultande smärtan, och hon bleknade lätt när den kom rusande tillbaka. Viktors ansikte förvreds i en grimas av medlidande, och herr Mattias skyndade sig att ta fram ett av sina mystiska krus. Han höll ut lite av innehållet på en trasa.

– Det här är en dekokt av sårläka och mjölkört, sa han förklarande till May-ah. Sätt dig ner nu, så är du snäll. Det blir lättare då.

Hon lydde och han skred genast till verket. Under tystnad såg herr Mattias om May-ahs sår och ryggade bara tillbaka när ett av dem plötsligt öppnade sig och fläckade hans skinntunika gyllenskimrande av hennes blod. Han var så lätt på hand när han rörde vid henne att det knappt kändes, som om han var rädd för att skada henne ytterligare. May-ah ryste till. Det var bara Aveni som hade rört henne på det viset förut. Att herr Mattias nu gjorde det kändes nästan om ett svek.

– Sådär ja, sa den unge läkaren och reste sig upp. Nu får du hålla dig stilla ett tag medan det läker.

May-ah flämtade till och såg med ens förfärad ut.

– Men... det går inte! utbrast hon. Uppdrag... Måste skynda.

Herr Mattias skakade bara på huvudet och torkade av sina händer med en trasa.

– Du ska ta det lugnt i minst två veckor innan du går någonstans, sa han bestämt. Det där är allvarliga sår. De går upp och infekteras om du ger dig ut på resa så snart igen.

May-ah öppnade munnen för att protestera, men stängde den sedan igen. Det var ingen mening i att tjafsa med herr Mattias. Hon suckade och nickade uppgivet, och hennes läkare belönade henne med ett brett leende.

– Jag kommer tillbaka och ser till såren så fort jag kan, lovade han. Jag måste tillbaka till Eyanib. Mäster Valentin gav mig bara ett par dagars ledigt från mina studier. Men kanske Viktor kan komma och se att du har det bra?

Hans kamrat hade, medan herren lindade om May-ahs fot, lagt sig bekvämt tillrätta vid foten av ett stort träd. Han hade ett grässtrå i ena mungipan, som han nu tog ut och fundersamt höll mellan pek- och långfinger.

– Jovisst kan jag det, sa han. Men tyvärr inte varje dag. Jag har arbete att klara av. Men jag ska försöka.

Mattias log belåtet och vände sig på nytt till May-ah.

– Är det något du behöver? frågade han. Mat? Filtar? Elddon?

May-ah funderade en stund. Mat... Bara tanken på bröd och ost fick det att suga till av hunger i hennes mage. Men kunde hon be om det av någon som redan hade hjälpt henne med så mycket? På ett eller annat sätt kunde hon alltid få tag på mat, hon hade redan noterat alla de örter som växte bara i den här gläntan. Men om de nu frågade...

– Bröd är bra, sa hon lite blygt. Och... filt. Inget mer, behövs inte.

Herr Mattias nickade lätt och packade åter ner sina örtpåsar.

– Jag måste hem nu, sa han och tog upp sin ryggsäck. Jag hoppas att vi ses igen, May-ah.

– *Nuenda*, svarade hon och log mot honom.

Viktor såg tveksamt på den svagt upplysta gläntan och träden, vars grenar rasslade i vinden.

– Kanske inte den bästa sjukhussalen, herr Mattias, mumlade han och rös till när något rörde sig i skogen runt dem. Borde vi inte ta henne med oss? Gömma henne på något sätt?

Men herr Mattias skakade bara på huvudet.

– Skogen är de blåhyades hem, sa han enkelt. May-ah känner skogens andar, hon har det inom sig. Tro mig, min vän, hon kommer helas mycket fortare här ute än på någon vind i Pellira.

Och Viktor förstod, eller trodde åtminstone att han gjorde det.

– Jag kommer tillbaka i eftermiddag med en filt åt dig, sa han till May-ah. Bröd ska du också få.

Eyidens leende blev bredare, och de svarta stjärnögonen strålade.

– Tack, sa hon. Båda... tack.